

EL CASINO DELS NOIS

Si bé és cert que tot passa i que el tribunal dels anys tot ho transfigura, pot dir-se que l'aforisme no compta pas en l'història del «Nou Casino La Constància», àlies «dels Nois», societat recreativa aquesta que manté encara la suau alenada d'amor que li infongué l'esperit de companyonia tant característic dels seus fundadors. Foren aquests una quarantena de ganxons, carregats de bons intents, joves amb llur majoria, de condició humil, i amb prou sagacitat per a atreure's el concurs dels menestrals més acomodats de la vila, que contagiats de l'entusiasme d'aquells, donàren nou calor a la flamant associació, tant encertadament batejada amb el nom de «La Constància». De l'última i apoteòsica transformació de fa anys, deriva, segons sembla, el qualificatiu de «NOU CASINO», i cal subratllar de passada la temptativa artística que inspirà aital metamòrfosi, que dotà al Casino d'un edifici tant sumtuós i amb el qual s'inicià, pot dir-se, l'embelliment urbanístic del nostre passeig.

Aquesta simpàtica associació on ha fet tantes brotades la llevor sembrada pels nostres avis, i que és tant digne d'encomi no sigui més que per l'exemplaritat de la seva actuació d'un grapat d'anys, o pel sol fet d'haver aconseguit ajuntar el treballador amb la gent acomodada, fins amb el propi burgès, compta encara amb bons puntals, a malgrat d'algunes escissions i encar que no hagin estat poques les inquietuts i les dificultats a capejar durant una existència tant dilatada, i degudes finalment a freqüents migracions imposades per les circumstàncies.

La puixança que arribà a assolir fins a convertir-se en la societat més florent de la ciutat, i la de-

voció que pel Casino sentiren els seus components de sempre, prou mereixerien un comentari de més valiment. En el llibre de l'història del «Cosino dels Nois» hi ressalten uns guixolencs dotats d'esperit col·lectiu, oberts i francs, i amb el cor plè d'il·lusions, que sense fer cas d'edats ni de fortunes, el convertiren en casa pairal, doncs hom hi havia sigut tant ben rebut que s'hi sentia com a casa seva. Per no traspassar els límits de l'article, en farem de l'història un breu resum, fruit d'uns apunts que temps enrera ens proporcionà el nostre afany de satisfer la curiositat.

Corria l'any 1.850. Un estol de joves, encoratjats per la puixança d'una societat recreativa de Figueres, resoluèren fundar-ne una de semblant i, calcant-ne el reglament, van començar a desplegar llurs iniciatives en uns baixos bastant esquifits, propietat d'un veí cognomenat «Janó», situats al carrer de la Creu. Si migrats eren els mitjans amb què comptaven quaranta socis només, (aquest fou el nombre de fundadors) per a aconseguir que llur propòsit fructifiqués, gran era en canvi l'empresa d'aquella gent, i així, després d'haver fet adquisició d'unes taules de segona o tercera mà i portant-se cadascú la pròpia cadira, entraren en funcions el dia 21 de Gener del 1.851. Un tal «Mundo», que era un taper molt intel·ligent, fou el primer president, i el càrrec de macer l'ostentà un altre del mateix ofici conegut per «En Pastó». Segons el reglament, en arribar-se a un determinat nombre de so-